

I Burkina Faso

I februari 2004 besökte jag Diakonias kontor i Burkina Faso. I 10 dagar skulle jag vara där och utbilda personalen.

När jag stiger ut från flygplatsen är det mörkt och varmt. Luc, kontorets allt i allo möter mej och kör mej till Palm Beach hotel. Men någon strand eller vatten finns inte så långt ögat kan nå. Är det bara i Afrika hotell kan ha så missvisande namn.?

Ouagadougous gator är fyllda av bilar, massor med mopedister, cyklister och naturligtvis människor som går. Allt går att transportera på en pakethållare eller på huvudet. Jag blir mycket imponerad när jag ser en kvinna komma cyklande med en korg fylld med vindruvor på huvudet.

Rött damm

Den röda jorden är finkornig som mjöl och tränger in överallt. Efter några dagar har sandalerna antagit en svart-röd färg. På kontoret har de på kvällar och nätter plastskydd över



tangentbord och skärmar för att minska sandintrånget.



En av dagarna ska jag följa med på ett projektbesök. Vi ska besöka en by där Diakonia gett stöd till en brunn. Arbetet blev klart för någon månad sedan. Nu ska vi göra en uppföljning och överlämna verktyg så att de kan reparera pumpen om det skulle behövas.

Med bil i bushen

Vi åker österut genom ett kargt landskap. Det växer inget gräs på den röda jorden, däremot ser man lite träd. Efter ca 2 tim på en bra väg svänger vi in på en gropig sandväg, men efter bara några hundra meter upphör den och vi och åker rakt ut i bushen. Någon väg att tala om är det inte, möjligtvis hjulspår efter en cykel.

Så fort vi stannar bilen dyker några barn upp. Vi går fram till brunnen och byborna börjar strömma till. De visar hur bra pumpen fungerar. Den är byggd på en betongplatta och man har gjort rännor, så att spillvatten kan rinna



ner i de odlingar man gjort vid brunnen. Nu kan man äntligen odla grönsaker.

Under ett stort träd finns 2 bänkar och där sätter vi oss. Eftersom i stort sett hela byn deltar, så får de flesta sitta på marken eller stå. Några personer från byn berättar om situationen och vad som förändrats. Tidigare fick kvinnorna gå ca 5-6 km för att komma till en brunn och sedan bära vattnet samma sträcka tillbaka. Verktygslådan överlämnas och tal ska hållas, både av oss och av dem. Slutligen bjuder de på någon dryck som serveras direkt från en gryta. Byn har utsett ett par personer som ska vara ansvariga för verktygen.

När vi ska lämna byn vill alla ta i hand och några försöker prata med hjälp med gester och alla är mycket vänliga.

När vi tror allt tackande är avklarat så stiger en man fram, säger några ord och sträcker fram sin hand i vilken han håller 2 levande hönor. En snabb tanke flyger i genom huvudet ”hur gör jag nu”, innan jag sträcker fram handen och tar tag i de tunna hönsbenen. Som tur är har de bundit ihop deras ben. Vi tackar för gåvan och lägger de 5 hönor längst bak i jeepen. När vi återkommer till kontoret ger vi våra hönor till vaktmästaren och vakterna. De behöver hönorna bättre än vi. Dessutom vet de, till skillnad från oss, hur man nackar en höna.

Jag känner mej överväldigad av dessa människors vänlighet och givmildhet. De kommer alltid att ha en speciell plats i mitt hjärta.

Karin Sandström